

Violeta Bajmaku
Strmý let vlaštovky*Psychologická povídka*

Stanislav se krčil u okenního rámu a zavřel oči. Váhavě vystrčil ruku ven do denního světla. Paprsky na bílé kůži hřály, přesto Stanislavovi přeběhl po páteři mráz.

Předloktí se jako na pružince zhouplo dozadu, a pak rychleji dopředu. Konečky prstů se odlepily od papíru zvlněného potem. Dlouhá šipka letěla chvíli k protějšímu čínžáku, a pak prudce změnila směr. Neviditelné ruce si ji chvíli pohazovaly v prostoru, než přistála na kufru projíždějícího auta. Svezla se po kapotě a zmizela pod pestrobarevným řetězem vozů.

Stanislav osud vlaštovky neznal. Se sevřenými víčky se opřel o stěnu vedle okna. Štíhlé prsty klouzaly po zdi a srovnávaly chladivou omítku s povrchem z celulózy. Naslouchal. Z ulice k němu pronikaly rozostřené hlasy chaosu. Vrnění motorů, výfuky, lomoz tramvajů po kolejích, křik a smích – mezi nimi žádný, který by ho oslovoval.

Stál nehnutě, dokud mu nezdřevěněly nohy. S bolestí začal pociťovat zklamání a hněv.

Otevřel oči a opatrnými pohyby uzavřel pokoj před světem.

Třeba zítra, odšoural se ke konvici. Ošival se v ramenou, jako by s ním trhal průvan. *Určitě onemocním*, přitáhl si límeček županu ke krku.

V chodbě se ozvalo zvonění. Stanislav ztuhl na místě. Zvonek se ozýval znovu a znovu, celé minuty, i po dobu, kdy se Stanislav odhodlal nahlédnout kukátkem na chodbu.

Stála tam majitelka domu s vlaštovkou v ruce. Stanislavovo srdce zaplesalo – někdo mu pomůže. Programovat sice mohl z domova a nákup mu pravidelně vozili, ale pytle s odpadky se v obýváku nepříjemně kupily a zapáchaly.

Od matčina pohřbu nevyšel ven z bytu, a to ani když se před dvěma týdny rozhoukaly požární hlásiče. Naštěstí se jednalo o planý poplach. Tehdy začal z okna posílat vlaštovky.

Vzal za kliku a pootevřel dveře. Skrz škvíru zdvořile pozdravil paní majitelku a pokusil se o úsměv.

„To tedy není vůbec dobrý den! Jak si to vůbec představujete, házet z okna na ulici papíry?! Copak je vám pět let? Kdo to má po vás pořádk uklízet!“ nacpala mu poskládanou vlaštovku úzkým otvorem do bytu. V obličejí byla rudá. Vlaštovka se mu odrazila od břicha a propadla mezi nemotornými rukama, které se jí pokusily zachytit.

„Promiňte,“ špitnul Stanislav a v dálce mu cvaknutí konvice oznámilo, že je voda uvařená.

„Ať už se to neopakuje, pane Dlouhý, nebo si hledejte jiný podnájem! A vyvětrejte si, fuj, ten smrad se táhne až sem! Abych k vám nevyrazila na kontrolu!“ pohrozila ukazovákem a vydala se rychlými kroky dolů po schodech.

Stanislav tiše přibouchl dveře a sehnul se k nohám pro bílou vlaštovku. Zatáhl za konce papíru a uprostřed se objevila drobným, úhledným rukopisem prosba o pomoc a kontakt.

Asi bych měl změnit taktiku, povzdychl si a vydal se zalít si čaj.

LitAero 5 / Jaro 2020 – Autorský scénář a Malé formy

Sestavil: Mathej Thomka pro literární workshop – Zážitkové psaní – Sedm dnů do týdne.

Autorky: Violeta Bajmaku, Monika Pokorná

Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.

Monica Pokorná
Vladovo probuzení**POSTAVY**

VLADISLAV GORELOV je exekutor. Probral se zmaten v lese po večírku s kamarádem. Jeho život naplňují materialistické konsumní radosti, svou práci vykonává bez empatie a svědomí.

ALEXEJ ADAMOVIC je mladý dobromyslný myslivec. Má rád les a vše živé v něm.

PRŮVODČÍ IGOR je muž středního věku. Má nemocnou ženu. Přišel o byt kvůli neschopnosti platit nájem. Zadlužil se kvůli drahým lékům pro ženu.

OPILEC ANTON se upíná k alkoholu jako posile v jeho pasivním přístupu k životu.

ŽENA OPILCE rozložitá žena s velkým břichem a tlustými oteklými končetinami. Dominantní osoba v partnerství s Antonem.

ŘIDIČ kolem šedesáti, s hustým plnovousem, čepicí a vestou od uniformy a flekatým nátělníkem.

BABA OLGA DAGANOVA místní babka bylinkářka, o které se vypráví mnoho báchorek, nikdo její osud přesně nezná. Vdova žijící jen se svým potkanem.

POVĚDOMÝ MUŽ – člověk, který přišel konáním Vlada o majetek.

OBRAZ 1

EXT., LES, ODPOLEDNE, SLUNEČNO, LETNÍ LES NA NOVOSIBIRSKU

Krásná příroda sibiřského lesa. Voda v potůčku, zelené koruny stromů. Zlomené popadané květy stromů, mršina prolezlá červy a ohrada, kde se pasou kozy.

Liška očuchává nohu Vlada ležícího v lese vedle cesty. VLAD má omotané béžové dámské punčocháče kolem krku, na sobě pouze slipy a ponožky.

VLAD: Kurva!

Hbitě se zvedne vyděšený liškou. Má hlad, bolí ho břicho a hlava.

VLAD zjišťuje, co všechno mu kromě oblečení chybí. Na hrudi hledá zlatý řetízek, na zápěstí zlatý náramek. Otáčí se kolem sebe a šátrá po zemi pokryté jehličím.

VLAD: Ó, Bože!

Zvedá se a jde směrem k cestě. Rozhlíží se kolem sebe. Začne křičet:

VLAD: Haloóó! Je tu někdoóóó!

VLAD se bosky vydává po cestě.

OBRAZ 2

EXT., LES, ODPOLEDNE, SLUNEČNO, LETNÍ LES NA NOVOSIBIRSKU

ADAMOVIC přijíždí na mopedu.

VLAD vyskočí z jehličí, kde močil.

ADAMOVIC: Stůj nebo střelím!

VLAD: Nebojte se. Prosím, pomozte mi! Nic si nepamatuju, kde to jsme?

ADAMOVIC: Háč Černoshniský. Co se vám stalo?

VLAD: Ja neznaju, jak odtud nejbliž do Novosibirska?

ADAMOVIC: Dolů z kopce touhle cestou dojdete k vlaku, tím se dostanete do města a odtamtud odpoledne jede spoj. Tou odbočkou lesem je to sice o polovinu rychleji, ale tam bez bot radši nechoďte.

VLAD: Jak je to daleko?

ADAMOVIC: Něco přes hodinu.

VLAD se zamračí a otře nos.

ADAMOVIC se chystá otočit a odjet, ale pak se znovu vrátí k Vladovi.

ADAMOVIC: Počkejte. Mám tu za rohem v kůlně kabát. Můžete si ho přes sebe hodit.

VLAD: Super, davaj! Něco k pití nemáte? Hlava mě bolí. Umírám žízni.

OBRAZ 3

EXT., LES, ODPOLEDNE, SLUNEČNO, LETNÍ LES NA NOVOSIBIRSKU

VLAD se v kabátě vydává po cestě.

VLAD: Volod'ka, gde to jsi?

VLAD zaškobrtne na cestě. Po pár dalších krocích si všimne odbočky.

VLAD: Ja mogu srat na eto!

VLAD pokračuje pěšinkou z kopce dolů mezi houštím a malými smrčky.

OBRAZ 4

EXT., LES, ODPOLEDNE, SLUNEČNO, LETNÍ LES NA NOVOSIBIRSKU

VLAD se prodírá hustým porostem. Náhle ucítí náraz a prudkou bolest.

VLAD: AAAAAAA! Nee!

VLAD: Kurva. Ja zděs umru!

VLADOVI přicvakla nohu past. Železná ostny se mu zaryli hluboko pod kůži. VLAD řve bolestí a snaží se nohu vyndat. Snaží se svěrače pasti roztáhnout, bohužel ne dostatečně, aby nohu vytáhl.

VLAD: Debilní cesta. Debilní les. Proč já?

VLAD za sebou slyší praskání roští, cukavě se otáčí doprava a doleva.

VLAD: Ještě sviňa!

VLAD se snaží s nohou a s pastí pohnout.

Z houští vychází lidská postava.

ADAMOVIC: Říkal jsem Vám, abyste tudy nechodil!

VLAD vzlyká a řve bolestí.

ADAMOVIC: To je na černou zvěř, to tu je potřeba. Já vás varoval!

Pomůže mu vyndat nohu.

VLAD: Spasiba. Dnešek je horor. Totální horor.

ADAMOVIC: To nevypadá dobře. Mám lékárníčku. Něco na to najdeme.

MYSLIVEC vytáhne lahvičku a polije tekutinou rány.

VLAD klepe bolestí nohou.

VLAD: Co mi to dáváte? To strašně pálí.

VLAD: Debilní pasti. Je to legální vůbec?

ADAMOVIC: Samozřejmě. Teď se uklidněte. Vydezinfikoval jsem to.

MYSLIVEC vytáhne mast, pomaže ránu a omotá obinadlem.

VLAD: Co to je? To páchne.

MYSLIVEC: Dřív se to zhojí. Medvědí mast dělá s ránami divy.

VLAD: AAAAAUUUUU

VLAD: Pěkně stará vaše lékárníčka. Já tě zažaluju za ublížení na zdraví!

MYSLIVEC: Strčil jste nohu do pasti, máte hluboké řezy. Pojdte, vezmu Vás na nádraží.

VLAD se opírá o ADAMOVICE, který ho vede ke svému mopedu.

OBRAZ 13

EXT., NÁDRAŽÍ MALÉHO MĚSTA, noc

VLAD v bezvědomí leží na prázdném perónu, na pozvraceném kabátu, noha vypadá hnědo fialově už i nad kolenem. Sklání se nad ním ALEXEJ ADAMOVIC.

ADAMOVIC: Človče, žijete? Zdá se, že mám být váš anděl strážný. Měl jsem Vás vzít do nemocnice hned, jak jsem vás viděl.

VLAD: Smilování.

ADAMOVIČ: Vy jste ožralý jak prase. Dokážete sedět?

OBRAZ 14

EXT, ZPUSTLÝ AREÁL NEMOCNICE, noc

Na cestě VLAD téměř padá vysilením. ALEXEJ ho s problémy zachytí, když zastaví.

Dorazí na kliniku.

ALEXEJ: Působí zvláště prázdně.

Posadí VLADA ke dveřím.

ALEXEJ: Jdu se podívat na boční vchod.

VLADOVI se zdá, že slyší odjíždět motorku. Upadá do mdlob.

Probírá se, buší do dveří. Pokouší se vstát, až se mu to povede.

Na dveřích je cedule: Z DŮVODU NEDOSTATKU FINANČNÍCH PROSTŘEDKŮ V EXEKUCI.

KONEC

FOTOGRAFIE MÉ TVORBY

Violeta Bajmaku

Snad se nikdy neusadí

Při psaní si někdy připadám jako Sisyfos, když opakovaně valí balvan na kopec. Když si myslím, že zápletku zvládám uchopit, vysmýkne se a padá dolů. Cestou boří mou představu dějových sousledností.

Musím balvan vytáhnout z polámaného lesa zpět na světlo a tlačit kupředu. Stoupání je snazší, jdu prošlapanou cestou. Přesto se znovu objevují výmoly a strmé stěny, které cestu k cíli komplikují.

O PŮVODU JMÉNA

Violeta Bajmaku

Ten z vojenského tábora

Onur po vítězné bitvě na Kosově poli opustil s propouštěcím dekretem sultána Murada II. tureckou armádu a usadil se v truhlářské dílně v srdci Příštiny. Byl nemluvný, tím více sousedé spekulovali o jeho povaze.

Vojenskému táboru, odkud přišel, se říkalo turecky bajmak, mívalo vysoké opevnění a po obvodu stráže. Místním se slovo zalíbilo a Onurovi neřekli jinak než bajmaku, ten z vojenského tábora.

Sousedé se Onura dlouho stranili, do jeho nábytku se ale zamilovala dcera albánského kupce. Chodívala do dílny tak často, že rozvázala Onurovi jazyk a představila ho komunitě jako obětavého a laskavého přítele a později jako svého manžela.

OBRAZ 11

INT., VAGON VLAKU, VLAK stojí v tunelu,

VLAD se vzbudí, jak mu něco běhá po noze. Stařenčin potkan ještě jednou olízne obnav a na hvízdnutí odběhne k stařence. Ta ho pohladí a začne zpívat.

VLAD nestihne ani vykřiknout.

VLAD: Nemůžete někomu zavolat?

PRŮVODČÍ: V tunelu nefungují telefony. A vy jste se rozhodl zastavit vlak.

VLAD: Já ale potřebuji pomoci! A to dítě taky!

PRŮVODČÍ: Najednou vám záleží na dětech?

STAŘENKA vytáhne kyvadlo.

STAŘENKA: Zeptáme se kyvadélka, kdy se to rozjede. Ale já nebydlím daleko. Já to dojedu.

VLAD se agresivně postaví, noha se mu podlomí a padá tváří na zem.

VLAD /s pláčem/: Kde to vůbec jsme?

PRŮVODČÍ: Ven nechcete, věřte mi. Snad motor někdy naskočí.

VLAD si uvědomuje, že všichni cestující sedí nebo stojí kolem něj. Nikdo se mu nechystá pomoci.

OPILEC: Řekněte mu to konečně! Už ho nechte!

OBRAZ 12

INT., VAGON VLAKU, VLAK stojí v tunelu,

Nad ležícím Vladem stojí MUŽ. Čeká, kdy VLAD otevře oči. Je to muž, který seděl na druhé straně vagonu a Vlad si ho nevšímal.

MUŽ /vytahuje telefon/: Já bych mohl někomu zavolat.

VLAD se snaží zaostřit. Muž má jeho oblek, telefon i kufřík.

VLAD /mluví s problémy/: To je moje!

VLAD sahá muži na kalhoty, *natahuje se k mobilu*.

MUŽ: To se pleteš. Bylo. Teď je to naše.

VLAD: Vrať! Mi! Věci!

MUŽ otvírá kufřík. Prohrabuje se věcmi. Hází listiny na zem, přibíhá k nim potkan, VLADOVI se zdá najednou veliký. Potkan rozkousává papíry na malé kousičky.

VLAD: Přestaň! Vrať mi, co mi patří!

MUŽ: Ty dostáváš, co ti patří!

VLAD (reznout): Tak si to nechte! Jen zavolejte pomoc.

MUŽ otvírá telefon. Ozývá se zvuk oznamující, že síť je nedostupná: Copak? Další vaše neškodné rozhodnutí? Není tady signál.

VLAD *řve v agonii*: Já dělám jen svou práci.

Průvodčí: To já taky a nestačí to.

NATAŠA: Vyhod' ho z vlaku. Pryč s ním.

Muž: Tady je malý návrh, odklad půl roku. Podepiš a necháme tě.

VLAD natahuje ruku k podávaným papírům. Podepisuje se falešným podpisem.

VLAD: Vy to nechápete. To nikomu nepomůže.

STAŘENKA: Tak ten pán má dvě zdravé ledviny. A srdce ne?

OPILEC: Bůh nás potrestá, když mu nepomůžeme a budeme jako on. Vlak nemůže zůstat stát.

VLAD sleduje, jak opilec ANTON zatahuje brzdu a vlak se najednou pohne!

OBRAZ 5

EXT., LES, PODVEČER, JE SLUNEČNO, ŽELEZNIČNÍ PERÓN U LESA

Na perónu stojí vlak s jedním starým vagonem s oloupaným červeným lakem a nečitelný rozpadlý nápis stanice.

ADAMOVIC: Koukejte, máte štěstí, čeká už jen na vás.

ADAMOVIC strčí VLADA do vlaku, dá mu dvě mince. Z perónu na něj kouká průvodčí.

PRŮVODČÍ IGOR: Privet!

ADAMOVIC: Privet, Igor. Toho nešťastníka jsem našel nahoře...

Víc neslyšíme KAMERA se od rozhovoru odvrací do vagonu.

Slunce vykukne nad koruny vysokého lesa. Je slyšet cvrlikání ptáků. VLAD si s oddechem zaboří do sedačky a natáhne nohu na protější sedačku. Vzadu pochrupuje nějaký muž.

Uprostřed vlaku se dohaduje pár – macatá mohutná žena a opilý muž.

ŽENA: Anton, ticho! Teď už je pozdě!

OPILEC ANTON zakroučí hlavou a skloní čelo na dlaň.

VLAD to ignoruje. Jen se pousměje, díky své zlomyslnosti je rád, že se i ostatní cestující necítí pohodově.

VLAD: Bude charašo.

OBRAZ 6

INT./ DEN/ VAGON VLAKU

Vlak jede pomalu. Drnčí, hází sebou. (Jeden šroubek od nohy sedačky drnčí extrémně hlasitě.)

PRŮVODČÍ (k ženě a opilci): Jízdenky, prosím.

PRŮVODČÍ se blíží k VLADOVI.

VLAD: Nemám, okradli mě. Prosím, nechte mě jet do města. To je vše, co mám.

Vlad mu dá dvě mince.

PRŮVODČÍ: Člověče, vím o Vás! Alexej, mi to o vás řekl. Nevypadáte dobře.

PRŮVODČÍ kroučí hlavou, otevře okno, pak zaleze do kabiny k řidiči.

Vizuálně a zvukově narazí větve do okna u VLADA. Druhým oknem fouká vítr. Šroubek drnčí.

VLAD čuchá ke kabátu. Kouká na svou raněnou nohu.

Má nepříjemný výraz, noha ho bolí víc a víc. Obinadlem prosakuje krev.

PRŮVODČÍ přijde s taškou, postaví ji na sedačku vedle VLADA a začne se prohrabovat věcmi.

Vytáhne červený velký šátek a svetr.

PRŮVODČÍ: To tu někdo nechal. Na! Ber!

Znovu se otáčí a podává mu láhev s vodkou.

Vlad si obléká svetr a omotává šátek kolem boků.

VLAD: Spasiba.

OBRAZ 7

INT., VAGON VLAKU, ZASTAVUJE A POMALU SE ROZJÍŽDÍ

Vlad sleduje, jak vlak zastavuje uprostřed ničeho. Žádný perón, pouze les. PRŮVODČÍ vyskakuje a pomáhá nastoupit slabé stařence. Má hůl, šátek přes hlavu, v košíku potkana a každou punčochu jinou. Vlak se pomalu rozjíždí.

STAŘENKA: Jak se máte, pane průvodčí. Co vaše žena? Našel jste bydlení?

PRŮVODČÍ: Bud'te zdráva, paní Olgo. Nahoře na stanici je volný pokoj, tam můžeme nějakou dobu zůstat a hledat dál.

STAŘENKA: Ty prokletí exekutoři nemají smilování. Neztrácejte naději, vy to zvládnete, pane průvodčí. Bůh je milosrdný. Budu se za Vás modlit.

STAŘENKA pohladí potkana.

VLAD si zacpává uši, aby neslyšel drnčení šroubku a mohl usnout. Vzpřímeně si sedne, sundá si kabát, a zkoumá kůži pod svetrem. Je posetá červenými flíčky. VLAD se podrbe a znovu se pokusí zavřít oči.

STAŘENKA: Zase jsem něco napekla, nabídněte si.

Stařenka si sedá oproti Vladovi, ozve se opilcův křik.

OPILEC: Já nechci. Já to dělat nebudu!

PRŮVODČÍ: Utiš se, Anton, nejste tady samy nebo si budete muset vystoupit.

ŽENA OPILCE: Anton, ticho už! On za to nemůže, on je nemocný.

PRŮVODČÍ: Prd nemocný, má žena je nemocná.

PRŮVODČÍ si sedá zpátky k Vladovi vedle stařenky.

PRŮVODČÍ: Kdo vás takhle zřídil?

VLAD: Neznāju.

PRŮVODČÍ: Musíte mít hlad? Dejte si.

PRŮVODČÍ podává VLADovi buchtu, ten kroutí hlavou.

PRŮVODČÍ: Jen berte.

VLAD si buchtu sebere, chvíli nad ní váhá, co by průvodčímu řekl.

VLAD: Byl jsem slavit s kolegou. Chtěl jsem taxíkem domů a probral se v lese.

PRŮVODČÍ: Divné.

PRŮVODČÍ vytahuje opět láhev vodky. VLAD kroutí hlavou

PRŮVODČÍ: Jen pijte. Pomůže!

OBRAZ 8

INT., VAGON VLAKU, světlo ve vlaku potemňuje

ŽENA OPILCE: Antone, nevyváděj. Hned jsem zpátky.

ŽENA OPILCE jde potácivě na záchod, který je v čelní části vlaku, kde sedí VLAD. Podívá se na něj odpudivě, VLAD si toho nevšimne.

Vlad jí buchtu od stařenky. Chutná divně, ale je rád, že se má čím zasytit. Třeští mu hlava, z nohy vystřeluje bolest.

PRŮVODČÍ: Nevypadáte dobře. Pomůžu?

VLAD: Nět!

PRŮVODČÍ: Kdyby se vám něco stalo, to by nám ještě scházelo.

OBRAZ 9

INT./ DEN/ VAGON VLAKU,

Krajina za okny ubíhá pomalu, vlak se kymácí. Drnčení šroubku zesiluje.

VLADOVI se z buchtu zvedá žaludek. A s každých ujetým metrem se mu motá hlava víc a víc.

Půjčený svetr se mu lepí na tělo a na noze přes obinadlo prosakuje tlustá žluto-krvavá vrstva čehosi.

STAŘENKA ho sleduje a něco si mrmlá.

ŽENA vychází ze záchodů, vlak se zakymácí a ona se svým rozložitým tělem svalí přímo na Vlada.

Prudce ho uhodí do tváře a on se udeří hlavou o okno.

ŽENA ALKOHOLIKA: Ty nechutné prase. Smrdíš jak hnůj. Přesně tak, jak žiješ.

PRŮVODČÍ přiskočí a zvedá ženu z VLADA: „Natašo!“
Vlad se třese, hlava mu krvácí. Nataša ztěžka vydychne. Ale vrátí se k Antonovi, ten si incidentu nevšiml.

STAŘENKA vytahuje hadr, PRŮVODČÍ leje na hadr vodku z lahve a snaží se VLADovi hlavu ošetřit.

PRŮVODČÍ: Budete v pořádku. Jsou horší věci.

VLAD neodpovídá, nemá sílu se bránit. PRŮVODČÍ najednou mění tón.

PRŮVODČÍ: Teď je Ti mizerně. Ale doteď si se měl dobře.

PRŮVODČÍ mu bere ruku a šahá s ní pod svou košilí.

PRŮVODČÍ: Cítíš tu jizvu?

VLAD: Co chcete?

PRŮVODČÍ: Jen si na ní pořádně sáhni.

VLAD: Co to je?

PRŮVODČÍ: Prodal jsem ledvinu. Ty budeš v pořádku.

A poplácá ho druhou rukou po rameni.

VLAD má pocit, že šahá PRŮVODČÍMU do vnitřností.

VLAD sraští obličej: Co bylo v té buchtě?

STAŘENKA najednou stojí vedle VLADA.

STAŘENKA: Synu. Neboj se a věř osudu. Vše je, jak má být! Noha se vyléčí. Ale vidím, že ty si zlomený. Ublížili ti a ty to vracíš všem. Zdolej ten strach, který v sobě nosíš, nenech, aby Tě ovládal. Buď dobrým člověkem.

VLAD: Co to meleš, bábo! Musím pryč. Zastavte!

VLAD se snaží postavit. Neví proč a kam by šel. Zatáhne za brzdu.

Vlak právě vjíždí do tunelu, prudce trhne, všichni se sotva zachytí a vlak zastane. VLAD padá, opět si udeří hlavu a upadá do mdlob.

OBRAZ 10

INT., VAGON VLAKU, VLAK stojí v tunelu

VLAD otvírá oči, vše se točí, někdo hrozně křičí.

Na sedadlech vedle sedí tučná ŽENA má roztažené nohy, jako by rodila.

Baba Olga se hlasitě modlí, pak se skloní mezi nohy ŽENY.

OPILEC sebou cloumá: Kurva, kurva, kurva, Už ne znova.

Potkan se zvedne v košíku a zavýje jak pes.

VLAD se chytá za hlavu, teče mu krev i z nosu: Ticho!

Pár sekund je slyšet dětský řev, ale pak utichne.

PRŮVODČÍ vychází z kabiny od řidiče.

PAN PRŮVODČÍ: Vypadá to, že máme technickou poruchu, vlakvedoucí s tím zkusí něco udělat.

ŽENA začne panicky ječet.

PRŮVODČÍ: Natašo, jsi v pořádku?

ŽENĚ se třesou rty a chová špinavě mrtvé dítě.

NATAŠA zvedne své velké tělo, které se zdá ještě větší a začne všem pyšně ukazovat dítě.

BABA OLGA: Pojmenuj ho Vladislav. Ještě, že žil krátce. Jinak by napáchal mnoho škody.

NATAŠA šeptá: Vladík, Vladík! (Libá láskyplně mrtvé dítě na čelo.) Vladík.

VLAD obrátí oči a upadá do bezvědomí.